

РЕШЕНИЕ

№ 5927

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6552** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Областната дирекция по безопасност на храните С. град, предявена чрез адв. В. Б. - САК против Решение № 20156079 от 30.06.2021 г., постановено по АНД № 5784/2020 г. на СРС, 105 състав, с което е отменено наказателно постановление № 57 от 14.02.2020 г., издадено от Директора на Областна Дирекция по безопасност на храните- С. град, с което за нарушение на чл. 51, ал. 1 вр. чл. 137 от Закона за ветеринарномедицинската дейност и на основание чл. 471а, ал. 1 от З. на Б. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

С касационната жалба се иска отмяната на оспореният акт, като неправилен - постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. В жалбата се развиват подробни съображения, че съставеният акт за административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление отговарят на изискванията на закона и съдържат всички изискуеми реквизити, както и че при съставянето им не са допуснати съществени нарушения на разпоредбите на ЗАНН. Иска се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът Б. Н. Й. се явява лично в проведеното съдебно заседание по делото, като оспорва касационната жалба.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., която счита касационната жалба за основателна.

Административен Съд С.-град, Х. кас.състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършена проверка на 25.11.2019 г. в дворно място, собственост на Б.Й., находящо се в [населено място], [улица] установена постройка, както и животни - овце, кози, говедо и свине, които нямали ушни марки, а при извършена допълнителна проверка в интегрираната система В. при БАБХ контролните органи установили, че на този адрес няма регистриран животновъден обект по реда на чл. 137 от Закона за ветеринарномедицинската дейност. За проверката бил съставен протокол № 2019-625 от 25.11.2019г. и АУАН № 2002152/12.12.2019 г. Въз основа на така съставения акт е издадено обжалваното наказателно постановление с № 57 от 14.02.2020 г., издадено от Директора на Областна Дирекция по безопасност на храните- С. град, с което за нарушение на чл. 51, ал. 1 вр. чл. 137 от З. на Б. Н. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, на основание чл. 471а, ал. 1 от З..

Установената от Софийски район съд фактическа обстановка се споделя напълно от настоящия съдебен състав. Така, безспорно е, че при извършена проверка на 25.11.2019 г. в дворно място, собственост на Б.Й., находящо се в [населено място], [улица] установена постройка, която се намират овце, кози, говедо и свине, които нямали ушни марки, а в следствие на допълнителна проверка в интегрираната система В. при БАБХ е констатирано, че на този адрес няма регистриран животновъден обект по реда на чл. 137 от Закон за ветеринарномедицинската дейност.

Настоящата касационна инстанция намира, че при обективно възприетата фактическа обстановка, съдът е изградил правилни изводи за съставомерност на извършеното от Б.Й. деяние по смисъла на чл. 139 З., която въвежда забрана за отглеждането на животни, на които не е извършена официална идентификация, и/или на животни, по отношение на които не са изпълнени мерките по програмите по чл. 46з, 46и и чл. 118, ал. 1, а не както е възприето в АУАН и НП – по чл. 51, ал.1 З. вр. чл.137 с.з.

Правилно е възприетото от съда, че в рамките на производството по установяване на извършеното нарушение и налагане на административното наказание е допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правото на защита на жалбоподателя. И в частност, че описаният подход при изложение на констатациите от проверката води до накърняване правото на защита на наказаното лице, тъй като с посочването словесно на две отделни нарушения, а цитиране на една правна норма, същите са ограничили възможността на жалбоподателя да узнае за кое точно от описаните противоправни поведения е ангажирана отговорността му и на какво юридическо основание - дали за отглеждане на животни, които нямат необходимата идентификация или за отглеждане на животни в обект който не е регистриран по реда

на З..

Законосъобразно е посочено в мотивите на оспореният акт, че дори и да се приеме за достатъчно ясно, че жалбоподателят е наказан за това, че отглежда неидентифицирани животни, то в АУАН и НП не са описани обстоятелствата, свързани с извършването на това нарушение.

Описаното словесно нарушение - отглеждане на неидентифицирани животни, неправилно е съотнесено към нормата на чл. 51, ал. 1 от З., а следвало да бъде квалифицирано като нарушение по чл. 139, ал. 1 т. 1 от З., която въвежда забрана за отглеждането на животни, на които не е извършена официална идентификация, и/или на животни, по отношение на които не са изпълнени мерките по програмите по чл. 46з, 46и и чл. 118, ал. 1 с.з.

Изложените конкретни и подробни мотиви, с които решаващият съд е приел процесното НП за незаконосъобразно, настоящата инстанция изцяло възприема и не счита, че следва да преповтаря. Следва да се допълни обаче, с цел прецизност на правната постановка и предвид спецификите на конкретният казус:

По силата на чл. 51 ал.1 от З., животните подлежат на официална идентификация, а животновъдните обекти - на регистрация по реда на чл. 137. Така посоченият текст въвежда принципната законова постановка, която впоследствие развива в две отделни самостоятелни нормативни задължения, съответно – забрани, по отношение на които е предвиден и конкретен, отделен санкционен състав.

Така от текста на чл. 139 ал.1 т.1 следва ясно установена нормативна забрана за отглеждането на животни, на които не е извършена официална идентификация, докато от разпоредбата на чл.137 ал.1 от З. произтича прякото задължение за регистрация на собствениците или ползвателите на животновъдни обекти, с изключение на животновъдните обекти – лични стопанства/.

И в този смисъл, по отношение на забраната по чл.139 ал.1 т.1 от З., приложим е санкционният състав на чл.420а ал.1 от с.з., а по отношение на задължението по чл.137 ал.1 приложим е състава на чл.449а ал.1 от З..

В обобщение, касационната инстанция намира, че въз основа на правилно установена фактическа обстановка, районният съд е достигнал до правилни изводи от правна страна, че при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаване правото на защита на нарушителя.

При постановяване на първоинстанционното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, обосноваващи отмяната му. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Предвид изхода на делото, искането на касатора за присъждане на направените разноски, не следва да бъде уважено.

Предвид изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. с чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20156079 от 30.06.2021 г., постановено по АНД № 5784/2020 г. на СРС, 105 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.